

www.galarna.si

Lorraine Heath: *The Last Wicked Scoundrel*

Prevod: Vesna Česnik Korošec

Copyright © 2014 by Jan Nowasky

*Published by arrangement with Avon Books, an imprint of
HarperCollins Publishers.*

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2017

Vse pravice pridržane.

*Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje,
reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev,
predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov
v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem,
tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v
elektronski obliki.*

Slika na naslovnici: Shutterstock, Period Images

Distribucija: Aurora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-31

HEATH, Lorraine

Poslednji pregrešni malopridnež / Lorraine Heath ; prevod Vesna
Česnik Korošec. - 1. izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ, 2017.

- (Malopridneži St. Jamesa ; knj. 5)

Prevod dela: The last wicked scoundrel

ISBN 978-961-7015-36-2 (trda vezava)

COBISS.SI-ID 91992321

Lorraine Heath

Poslednji pregrešni malopridnež

Malopridneži St. Jamesa: 5. knjiga

Prevod:

Vesna Česnik Korošec

To je leposlovno delo. Imena, liki, kraji in dogodki so plod pisateljčine domišljije ali so uporabljeni v literarne namene in jih ne gre jemati za resnične. Kakršnakoli podobnost z dejanskimi dogodki, kraji, organizacijami ali osebami, živimi ali mrtvimi, je zgolj naključna.

*Za vse moje čudovite bralce, ki mojim likom poklonijo
dom v svojih srcih.*

UVOD

Iz dnevnika Williama Gravesa

Rodil sem se ženski, ki me je imela za ničvrednega, razen kadar sem ji predstavljal prikladno mesto za hrbtno stran njene dlani. Naučil sem se ji izogibati, se skrivati v kotih in najti način, da sem bil daleč iz njenega dosega. Kakor hitro so moje noge postale dovolj hitre, sem začel spremljati svojega očeta na njegovih nočnih pohodih po pokopališčih.

Bil je namreč plenilec grobov. Do mene je bil veliko bolj dobrohoten kot mati. V meni je videl potencial, ker sem mu bil pripravljen pomagati kopati, da bi prišla do zakladov. Tako jim je pravil. Premožneži so bili velikokrat pokopani z nakitom. Nekateri prefinjeni gospodi so imeli zlate zobe. Vsi so bili trupla, ki jih je bolnišnica

potrebovala za učenje bodočih zdravnikov o zapletenosti človeškega telesa, in očetu so v žep prinašala kovance.

Mrtvecev se nisem nikoli bal. Niso mi mogli več škoditi.

Ko je umrla moja mati, jo je oče odpeljal naravnost v bolnišnico, ker bi nama prinesla znaten kupček denarja. Ob tisti priložnosti sem se, ko so plačali očetu, še zadržal v bolnišnici in bežno ujel spoštovanje, s katerim so obravnavali trupla, in skrivnosti, ki so jih razkrili.

Ko sem se vrnil domov, očeta ni bilo nikjer več. Nikoli več ga nisem videl. Ne vem, ali so ga oropali in ubili zaradi polnih žepov ali se je odločil, da se me reši, in je odkril, da je moja mati imela prav in nisem bil vreden truda, da bi me obdržala pri življenju.

Takrat sem štel osem let in kmalu sem se znašel na ulici, kjer sem padel v roke človeka, ki se je imenoval Feagan. Vodil je skupino otroških zmikavtov in kmalu me je naučil krasti svilene robce. Moji prsti so bili spretni in urni, prikladni za to delo.

Vendar je usoda muhasta gospa. Sčasoma so odkrili, da je bil eden od Feaganovih fantov pravzaprav izgubljen plemiški otrok, in ko je šel Luke živeti k svojemu staremu očetu, grofu Claybournskemu, me je vzel s sabo. Učili so me računati, pisati in brati. Ko sem bil dovolj star, sem bil sprejet v univerzitetno bolnišnico.

Ob truplih mi ni bilo neprijetno in bil sem željan spoznati vse, kar so ta lahko delila z mano. Sčasoma

sem lahko začel uporabljati pridobljeno znanje. Postal sem ugleden zdravnik, ki je povsem enako zdravil revne in plemstvo. Navsezadnje so moje veččine prišle na uho sami kraljici, ki me je pozvala, da bi ji služil, kar sem z veseljem storil.

Vendar nisem nikoli pozabil na svoje skromne korenine, nikoli nisem pozabil, da mrtvi vedno povedo svoje skrivnosti.

PRVO POGlavJE

London 1854

Winifred Buckland, vojvodinja Avendalska, še nikoli ni bila tako prestrašena. Nekaj je bilo narobe, grozno narobe, in bala se je, da jo bodo, če bo komu povedala, kaj se dogaja, odpeljali naravnost v umobolnico.

Tako je torej, medtem ko so ljudje prihajali na njen dobrodelni ples, stala ob vznožju stopnic, ki so vodile v veliko plesno dvorano, in se pretvarjala, da ni nič narobe. S toplim nasmehom se je zahvalila najbolj vplivnim in premožnim članom plemstva za njihovo udeležbo in podporo njenih načrtov za izgradnjo bolnišnice. To je bil velik podvig, vendar je vodenje projekta okrepilo njeno samozavest.

Ples je začela prirejati kmalu po prvem letu njenega žalovanja. Njen soprog je umrl v požaru na Heatherwoodu, na družinski posesti grofa Claybournskega. Razlog, zakaj je bil tam, je bil še vedno nekoliko nejasen, vendar je bila njegova smrt jasna. Videla je njegove sežgane ostanke in naročila, da so mu z zoglenelih prstov odstranili vojvodska prstana. Z njegovo smrtjo je nastopila njena svoboda – osvobojena bolečine, poniževanja in hromečega strahu. Če je bila iskrena, je bil okrutnež, vendar je to resnico poznala le peščica ljudi. Ni bilo nekaj, s čimer bi se hvalil.

Potem ko je pozdravila najnovejše prišleke, si je vzela kratek predah in se za trenutek ozrla naokrog. Orkester, ki je bil nameščen na balkonu, je igral valček. Lilije, njene najljubše rože, so bile razpostavljene v lepih vazah in v plesno dvorano vnašale svojo prijetno vonjavo. Skozi bližnja vrata so se njeni gostje sprehodili v drugo sobano, kjer jih je na dolgih, s prti pokritih mizah pričakala obilica hrane in pijače. Tekel je šampanjec. Skozi prostore se je razlegal smeh. Od vsega ji je bil najbolj všeč smeh. Tako radosten zvok, ki ga je bilo v njenem življenju nekaj let tako malo.

Medtem ko je bilo nekoč prirejanje plesov zoprna nadloga, ki je pogosto spodkopala njeno samozavest, ker je njen mož vedno našel kaj, kar je bilo narobe, je

zdaj pri tej nalogi neizmerno uživala, saj je njen ples služil temu, da se oddolži človeku, ki jo je dobesedno rešil smrti.

Ozrla se je nazaj po stopnicah navzgor in srce ji je malce poskočilo, ko je videla, da se po njih spušča William Graves. S svetlimi kodrastimi lasmi, ki so ga obdajali kot svetniški sij, jo je spominjal na angela. Njenega angela. Ni samo poskrbel za njene poškodbe, ampak ji je po zadnjem grozljivem tepežu, ki ga je bila deležna od svojega moža pred njegovo nezgodno smrtjo, nudil zatočišče.

Zaradi Williama Gravesa je vsako leto gostila ta dogodek. Prihodke je nameravala porabiti za izgradnjo bolnišnice njemu v čast, da bi se mu oddolžila za vse, kar je naredil zanjo.

Končno jo je dosegel, prijel njeno orokavičeno roko in jo poljubil. »Vaša milost, nocoj ste nadvse očarljivi.«

»Doktor Graves, tako sem vesela, da ste se nam lahko pridružili.« Želela si je, da ne bi zvenela tako zasoplo, kakor da bi bila ona tista, ki se je pravkar spustila po stopnicah, in to s pospešenim korakom. Ni vedela, zakaj je ob njem vedno težko dihala, vendar je bil to prijeten, vznemirljiv občutek in ne strah. Glede na to, kaj vse je prestala pod moževimi rokami, je bila zelo presenečena, da se ni bala vseh moških.

Ampak nekaj je bilo na Williamu Gravesu, kar ji je vedno vzbujalo prijetne občutke. Morda vražje iskrice v njegovih modrih očeh ali način, kako se je nekoliko poredno nasmehnil, kakor da bi bil zelo večč pri čuvanju daminih skrivnosti, še posebej če je bil on razlog za te skrivnosti. Imel je obraz Adonisa, in čeprav je v večernih oblačilih deloval elegantno in uglajeno, je vedela, da se pod obleko skriva moč. Pred tremi leti jo je nesel s takšno lahkoto. Čeprav je bila takrat komajda prisebna, se je vseeno nadvse zavedala, da je v varnem zavetju njegovih močnih rok. Njegov glas je izdajal tihe, vendar odločne ukaze, in jo spodbujal, naj ne podleže primežu smrti. Sumila je, da je večina njegovih pacientov ozdravela zaradi njegovega neomajnega vztrajanja, naj ne ravnajo drugače.

S pogledom človeka, ki nikoli ne spregleda niti najmanjše podrobnosti, je zaobjel okolico. »Kar precejšnjo udeležbo imate. Nisem prepričan, da bi me pogrešali.«

Podrgnila se je po nosu in rekla: »Zagotavljam vam, da bi vas. Glede nocojšnje udeležbe imate prav. Letošnji dobrodelni prispevki bodo priskrbeli sredstva, da bodo začeli graditi bolnišnico.«

Njegov modri pogled se je vrnil k njej. »Za bolnišnico bomo nadvse hvaležni. Zelo velikodušni ste, da ji namenjate svoj čas in tolikšno predanost.«

»Zagotavljam vam, da ni to nobena žrtev. Če imate v naslednjih dneh nekaj prostih ur, bi se morda lahko pogovorila o nekaterih podrobnostih. Rada bi se prepričala, da bo ustrezala vašim potrebam.«

»Zaupam vaši presoji.«

Nikoli ne bo vedel, koliko so ji te besede pomenile. Njen mož je nadziral vsak vidik njenega življenja in ni nikoli zaupal njeni presoji. Na koncu je tudi sama začela dvomiti o njej. »Kljub temu cenim vaše mnenje.«

»Vaša milost, to ne bi smelo imeti opravka z mano.«

Vse je imelo opraviti z njim. »Prosim,« ga je rotila, vedoč, da ji bo zopet povedal, da njegova skrb zanjo ni bila nič neobičajnega. Zelo ji je bil všeč, vendar je on med njima vzdrževal spoštljivo razdaljo in je bil do nje vedno tako uraden. Vedela je, da je odraščal na ulici in da je bil prijatelj grofa Claybournskega. Tako ga je spoznala, saj je bil tiste grozne noči zraven tudi grof. »To daje mojemu življenju smisel. Bolnišnico bom zgradila z vašo pomočjo ali brez nje, vendar lahko kaj pokvarim, če bom delovala sama.«

Nasmehnil se je z rahlim upogibom ustnic. »Dvomim, da boste kaj pokvarili, vendar lahko ponudim svoje mnenje o potrebah bolnišnice. Vzel si bom čas, da pregledam vaše načrte.«

»Hvala vam.«

»Si lahko vi kot gostiteljica vzamete čas, da zaplešete z mano?«

Preplavila jo je radost. Bil je prvi ples, ko ni nosila žalnih oblačil. V svoji blede modri plesni obleki se je zopet počutila mlado in brez bremena slabih mladostnih odločitev. »Vsekakor. Moj plesni kartonček je še povsem prost. Vdove niso tako iskane kot mlade samske dame.«

»Osebno imam raje dame, ki so že okusile življenje, kot tiste, ki so preveč nedolžne.« Zazveneli so začetni takti novega valčka. »Bo ta ples v redu?«

Ni mogla prikriti zadovoljstva. »Povsem zadovoljiv bo.«

Ko jo je odvedel na plesišče, je občutila trenutek razočaranja. Veliko bolj samozavestna bi bila, če bi nosila safirno ogrlico, ki je nekoč pripadala njeni materi. Odlično bi se podala k obleki in bi odvracala pozornost od nosa, ki je bil rahlo nagnjen v eno stran – Avendalovo poslovilno darilo. Ampak ko je prej odšla do sefa, da bi jo vzela iz njega, je ni bilo v njem. Ni vedela, kako so jo lahko ukradli, saj je bil sef zaklenjen in je bila ona edina, ki je imela ključ. Poskušala se je spomniti, kdaj jo je nazadnje nosila in ali jo je morda shranila kam drugam, vendar je z nakitom vedno ravnala nadvse previdno, bolj zaradi čustvene kot denarne vrednosti.

Misli na ogrlico so jo zapustile, ko jo je William Graves povedel v objem in jo zavrtel po sijočih marmornatih tleh. Njen najljubši del večera je bil vedno ta edini ples z njim. Vedno jo je zaprosil samo enkrat. Ni bilo važno, da je ni na plesišče pospremil nihče drug. Po teh nekaj minutah je v preostanku večera ni več nadlegoval – kakor da bi se ji zdel čas, ki ga je preživela z njim, nadležen.

Ko je z očmi zrl v njene, se je spraševala, ali jo je videl tako, kot je bila zdaj, ali tako, kot je bila nekoč. Ni želela biti nečimrna, vendar je kljub temu bila. Diagonalna bela črta je kvarila eno obrv. Na enem licu je imela drobno brazgotinico. Pod njeno obleko se jih je nahajalo še nekaj. William je vedel zanje, saj je bil on tisti, ki jo je pokrpal in je držal led na različnih mestih, ki so bila zatečena in obtolčena. On je bil tisti, ki jo je hranil z juho po žlici, ko je komajda premikala čeljust.

Bila je poročena ženska, ki je v nekaj dneh začela gojiti čustva do moškega, ki ni bil njen soprog. Nato je Avendale preminil in njena krivda zaradi čustev, ki jih je gojila do Williama, se je okrečila. Popolnoma neprimerno je bilo, da je o njem razmišljala kako drugače kot o svojem zdravniku. In William, bog ga blagoslovi, ni nikoli izkoristil položaja, nikoli ni nakazal, da nanjo gleda kako drugače kot na pacientko.

Ampak zdaj je skorajda verjela, da je v njegovih očeh videla tleti poželenje. Nista govorila. Zdelo se je, da ni potrebe po besedah, vendar se je zavedala njegove dlani, ki je čvrsto držala njeno, in druge, ki je pritiskala na njen spodnji del hrbta, ter njegovih nog, ki so se dotikale njenega krila. Bil je visok, širokih ramen, vendar je njegova postava ni zastraševala. Namesto tega se je počutila varno, zaščiteno.

Morda je bila to posledica dni, ki jih je preživela v njegovi oskrbi. Njo in njenega sina je naskrivaj odpeljal v svoj dom. Njegova prijateljica Frannie, ki je kasneje postala vojvodinja Greystonska, je poskrbela za Whita, medtem ko je William ves svoj čas posvečal temu, da je Winnie okrevala od težke preizkušnje. Potrebno je bilo več kot samo telesno zdravljenje in mojstrsko je poskrbel za njene čustvene potrebe.

Toliko noči je prestrašeno planila iz sna zaradi mor in ga zagledala sedeti na stolu poleg njene postelje in bedeti nad njo. Njene ure okrevanja je zapolnil z branjem Shakespeara ali Dickensa, z igranjem šaha ali pa jo je odnesel na vrt, da je lahko uživala ob opazovanju sina, ki je s Frannie brcal žogo. Zdelo se je, da ve, kaj potrebuje, ne da bi to povedala. Bil je tako pozoren, in medtem ko si je dopovedovala, da je tak samo zato, ker skrbi za njeno okrevanje, si ni mogla pomagati, da ne bi v majhnem kotičku svojega srca verjela, da je užival

v preživljanju časa z njo in da je pozdravljal izgovore, da je bil lahko še malce dlje v njeni družbi. Včasih sta se pozno v noč pogovarjala o nepomembnih stvareh, dokler ni odplavala v miren sen. Zdelo se je, da je vedno, kadar je v sanje odnesla njegov glas, spala bolje.

Zdaj je glasba zdrsnila v tišino in zelo počasi sta obstala. Zdelo se je, da je bil tik pred tem, da nekaj reče, jo morda prosi še za en ples. Vsaj upala je, da so bile to besede, ki jih bo izgovoril. Ni ji bilo mar, če sta se spodobila samo dva plesa. Z njim bi odplesala prav vse plese, ko bi jo le prosil zanje.

Namesto tega se ji je rahlo nasmehnil in jo odvedel proti širokemu stopnišču, kjer bo pri roki, da pozdravi zamudnike. Ko sta dosegla cilj, jo je znova prijel za roko in jo poljubil na hrbtno stran dlani.

»Hvala za ples,« je rekel.

»Bilo mi je v užitek.«

Njegove oči so potemnele. »Ne, vojvodinja, kot vedno je bilo meni v užitek.«

S temi poslovilnimi besedami je odkorakal stran in se izgubil v množici gostov. Prepričana je bila, da je odšel iskat svoje prijatelje, ki so bili tu. Drugi, ki so skupaj z njim odraščali na ulici, so podpirali njena prizadevanja. Prepričana je bila, da bolj v korist dobrega zdravnika kot zaradi nje. Zdelo se je, da v ljudeh vzbuja vdanost.